

oameni pe pământ și deseori am impresia că efectiv *îi simt* cum trăiesc, se înmulțesc și mor în și pe mine. Mi-am șters palmele transpirate de blugi și am încercat să-mi controlez respirația. Recunosc, am niște probleme cu anxietatea, dar aș vrea să subliniez că nu e deloc absurd să te îngrijoreze faptul că ești doar o colonie bacteriană într-un sac de piele.

— Tatăl lui era să fie arestat pentru dare de mită sau așa ceva, dar a dispărut în noaptea de dinaintea raziei, a spus Mychal. Se oferă o recompensă de o sută de mii de dolari pentru găsirea lui.

— Și tu îl cunoști pe fiu-său, a zis Daisy.

— L-am cunoscut *pe vremuri*, am

răspuns.

M-am uitat cum și-a atacat cu furculița bucata dreptunghiulară de pizza asigurată de școală și fasolea verde. Îmi tot arunca priviri, făcând ochii mari de parcă voia să zică *Ei bine?* Îmi dădeam seama că voia s-o întreb ceva, dar nu-mi dădeam seama ce, fiindcă stomacul meu nu mai tăcea odată, ceea ce îmi sporea frica ascunsă că mă pricopsisem de pe undeva cu o infecție cu paraziți.

Îl auzeam ca prin vis pe Mychal cum îi povestea lui Daisy despre noul lui proiect artistic, în care se folosea de Photoshop ca să aducă la un numitor comun fețele a o sută de oameni numiți Mychal, iar rezultatul avea să fie un Mychal nou, al o sută unulea. Era o idee

interesantă și voiam să ascult ce spunea, dar zgomotul din cantină era infernal, iar eu nu reușeam să alung gândul îngrijorător că era posibil ca în măruntaiele mele să se fi dat peste cap echilibrul microbial al puterii.

Zgomotul abdominal excesiv e un simptom neobișnuit, dar nu atipic al infecției cu bacteria *Clostridium difficile*, care poate fi fatală. Mi-am scos telefonul și-am căutat „microbiomul uman“ ca să recitesc prezentarea de pe Wikipedia a trilioanelor de microorganisme care trăiesc acum în mine. Am deschis articolul despre *C. diff*, și am dat mai jos până la partea care spunea că majoritatea infecțiilor cu *C. diff* apar în spital. Am dat și mai jos, până la o listă de simptome, din

care nu aveam niciunul, cu excepția zgomotelor abdominale excesive, deși știam din căutări anterioare că la Clinica din Cleveland se raportase cazul unei persoane care murise de *C. diff* după ce se prezentase la spital doar cu dureri abdominale și febră. Mi-am atras atenția că nu aveam febră, la care mintea mea mi-a răspuns: *Nu ai febră DEOCAMDATĂ.*

În cantină, unde încă se afla o parte tot mai mică din mintea mea conștientă, Daisy îi spunea lui Mychal că proiectul ăsta cu uniformizarea ar trebui să fie despre oameni pe care nu numai să-i cheme Mychal, dar care să fie bărbați trimiși la închisoare și ulterior achitați. „Ar fi oricum mai ușor, fiindcă toți au fotografiile de dosar

făcute din același unghi și atunci subiectul n-ar mai fi doar numele, ci și lucruri legate de rasism, clase sociale și încarcerarea în masă“, spunea ea, iar Mychal zicea: „Daisy, ești genială“, la care ea răspundea: „Pari surprins“, iar între timp eu mă gândeam că, dacă jumătate dintre celulele din care ești alcătuit nu sunt tu, asta nu cumva pune sub semnul întrebării tot conceptul lui *eu* ca pronume singular, ca să nu mai vorbim de *eu* ca stăpân al propriului meu destin? Și m-am prăbușit în adâncul aceluia tunel recurent, până ce m-a transportat cu totul din cantina Liceului White River într-un fel de loc nonsenzorial pe care nu ajung să-l vizitez decât oamenii nebuni de adevăratelea.